

ԲԱՆԱՍԵՂԾԱԿԱՆ

Ծ Ն Ո Ւ Ն Պ

Իջար օր մը աստիճան,
Երբ այս աշխարհը սակաւ
Կը հեռանար երկինքէն:
Լոյսին մէջ մարդն էր սեղան, ու պըղծուած լոյսը մահուր:
Հրգօրին քաթն արիւնոս,
Կը բռնէր մէք մաւաժ
Արդարութեան նըժարին:
Ո՛չ բարութիւն ու ոչ սէր,
Տարագրուած էր խիղնջ ալ՝
Նահանջելով ինքն իրմէն
Դէպի քրմայիւր մըքին:

Ու դուն մըսուրը իջար,
Երկրի վըրայ չէր մընացեր անաղաւս՝
Աստուծային ուխտաւոր,
Ո՛չ մէկ դարպաս ու պալատ,
Որ կարենար ընդունիլ քու մերկութիւնըդ անմեղ.
Մարդոց ոնիրը, աւաղ,
Արիւն ու մեղք էր դիզեր
Ժամանակի շուրթն մէջ.
«Ու մարդն, ինկած հրեշտակ»,
Երկինքին դէմ կը դաւեր:

Ու դուն իջար,
Ուղեւորի մը նըման՝
Անհունէդ.
Հոգիդ հարուս՝ մեզ անծանօթ լոյսերով:
Բարի ու քաղցր եղար դուն,
Հոգիներուն մեր կարօս՝
Փրշուր մ'երկինք բաշխելով:
Ուզեցիր որ աշխարհն այս, ա՛լ երկընթին մօտենար.
Եւ դուն մեզի հոն տանող
Ասպընջական դուռն եղար:

Բայց բարութեանդ փոխան,
 Նըժարին մէջ եռ սիրոյդ
 Մեղի լեռներ դիզեցինք.
 Եւ այդ ոնիրն, ա՛յ հըրաւ,
 Բացաւ երկինքը մեզի:
 Մըսուրն եղած իջեաւ
 Խաչն ալ սանդուղ մը լոյսի:
 Իսկ երկինքէն ինչ որ ֆեզի հեռ բերի,
 Ա՛յ ըսպառած է այսօր.
 Այժմ ոչինչ ունինք մեք.
 Դուռ մ'է երկինքը մոռցուած
 Մեր բոլորէն յախտեան:
 Մարդը երբեք չէր եղած
 Այսօրն դաժան ու անարգ.
 Մարդը երբեք երկրնին
 Դէմ այսպէս չէր հայհոյած:

Եկո՛ւր նորէն,
 Եղի՛ր մանուկը անմեղ,
 Եկո՛ւր նորէն,
 Բայց մի՛ մոռնար բերել հետդ
 Օրորոց ու խանձարուր.
 Չո՛ւնինք մըսուր,
 Ոչ ալ մոգեր ու հովիւ:
 Ոսկին, հանոյք ու պատրանք,
 Պղծեցին հոս ինչ որ կար
 Դեռ երկինքը յիշեցնող.
 Եկո՛ւր մեզի,
 Ու խորհուրդիդ լոյսին մէջ
 Կենագործէ՛, մայրացո՛ւր
 Մեր հոգիները ամուլ,
 Եկո՛ւր նորէն,
 Ու բա՛ց երկինքը մեզի:

Երուսաղիմ

ԵՂԻՎԱՐԴ

